

FRANCESCO PETRARCA

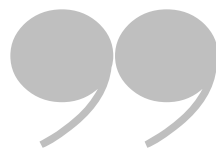
Hűs víz lágy, tiszta sodra

(CHIARE FRESCHE E DOLCI ACQUE)

Hűs víz lágy, tiszta sodra,
melybe csodás tagokkal
merült, akit egyetlennek találok;
nemesen ágazó fa,
melyben – rávall e sóhaj –
gyakran keresett szép csípője gyámot;
füvek, réti virágok,
melyeket könnyü szoknya
ért, fennkölten redőzve,
szent táj, ahol legyőzte
s a szép szempárral szívem fölnyitotta
Ámor; figyeljete ma
fájdalmasan szóló végső szavamra.

Ha végül az a sorsom,
s készítik is a mennyben,
hogy könnyes szememet Ámor lezárja,
jótét kegy: itt nyugodjon
köztetek árva testem,
s póre lelkem térjen meg otthonába;
a vég kevésbé fájna,
hogyha a kétes útra
ezt a reményt vihetném,
megfáradt lelkem ennél
nyugalmasabb révbe sohase jutna,
csontjaim elgyötörve
nem hagyhatnám békésebb sírgödörre.

Talán idővel, egyszer,
a szép, szelíd Nemesvad
visszatér régi pihenőhelyére,
vagyódó, fürge szemmel

szétnéz, engem keres majd,
ahol a szent napon tűntem elébe,
de – jaj! – ha körbenézve
követ s port lát helyemben,
arra indítsa Amor,
hogy fölsóhajtva jámbor,
éghez szóló, szelíd fohászt rebegjen,
és bírja rá malasztra,
finom fátylával könnyeit itatva.

Egy viruló fa lombja
– máig is kedves emlék –
virágesőt szórt-hullatott ölébe,
s ő ott ült meghuzódva,
ahol diccselel övezték,
bevonva szirmok gyöngéd fellegébe;
szálltak ruhaszélére,
szőke hajfonatára,
mely gyöngynek, színaranynak
tűnt föl szememben aznap,
szálltak földre, szálltak a vízbe, árba,
s egy, kissé félre tartva
azt súgta tán: „Ez Amor birodalma.”

Álmélkodva, ijedten,
hányszor elmondtam akkor:
„Eljött közénk a mennyek teremtménye!”;
s láttára önfeledten
elváltam a valótól,
orcája, szava, édes nevetése,
csodás, isteni lény
úgy elragadtak engem,
hogy fölsóhajtva mondtam:
„Ide én hogy jutottam?”,
mert azt hittem, hogy fönt vagyok a mennyben.
S megszerettem e tájat,
békére lelkem másutt nem találhat.

Ha volna éked, amennyit szeretnél,
járhatnál, dal, merészen
az erdőn túl is, emberek körében.

SZÉNÁSI FERENC fordítása